

Rom 12, 15

15: Gled dere med dem som gleder seg, og gråt med dem som gråter!

I dette verset ser vi klare eksempler på hva det er Gud krever i sitt store kjærlighetsbud: "Elsk din neste som deg selv!" Paulus sier mao.: Ta inderlig del i det som skjer med din neste, som om det gjaldt deg selv, enten det er godt eller vondt! Slik at når din neste opplever noe godt, så gleder du deg. Og når han får en sorg, så sørger du. Det er slik det virker, når en elsker sin neste som seg selv. Det er klart nok for alle at det er dette Paulus mener. Likevel vet vi at dette å "glede seg med de glade" blir lettsindig misbrukt av en del haltende kristne, som om apostelen her skulle gi dem dekning for å delta i all slags verdslig og syndig lyst og glede. Og det er jo forferdelig å misbruke Den hellige Skrift på denne måten. Skriften lærer: "Dra ikke i fremmed åk med vantro! Hva samfunn har en troende med en vantro? Gå ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren" (2Kor 6: 14-17). Vi legger også merke til at Paulus ikke bare sier: "Gled dere med dem som gleder seg", men også: "gråt med dem som gråter". Da ser vi at her dreier det seg ikke bare om glede eller sorg, men at vi har omsorg og deltar i alt som møter vår neste. I v. 13 taler Paulus om å dele ut "ettersom de hellige trenger". Men her taler han om vår generelle omsorg for alle mennesker og i alt som skjer med dem, i sorg eller glede. Bare vi ikke deltar i noe som i seg selv er synd.

Vi merker oss Herren Kristi eksempel når han gjorde sitt første under i et bryllup. Eller vi legger merke til hvordan han i kjærlighet og medlidenhet gav legemlig hjelp, og trøstet så mange, selv der han ikke fikk gi dem den evige gleden. Der finner vi sannheten i det Luther sier angående denne teksten, at vi troende kristne "generelt skal være tjenere for hele verden, og i alle forhold som hver enkelt står oppe i. For at vi (gjennom en slik kjærlighet) kunne lokke alle mennesker til evangeliet". Og så tilføyer han: "Er så noen glade, så skal ikke vi gå rundt med alvorstunge ansikter, som hyklere som på denne måten vil gi uttrykk for at de alene er vise og hellige, mens alle andre som ikke er like sure som dem, er dårer og syndere. Nei, slik skal ikke de kristne være. Tvert imot skal deres glede smitte på oss, hvis ikke den grunner seg på noen synd". Dette er først og fremst viktig å tenke over. Men så må vi også alltid holde klart for oss hva som er det største og viktigste målet med omsorgen vår; at vi vil tjene denne sjelen for å "lokke menneskene til evangeliet".

Da må vi følge etter vår Frelsers eksempel. Alltid, når han var i bryllup eller satt tilbords hos fariseeren, talte eller gjorde han noe som skulle være til beste for sjelene. Hvis så vi alltid har det samme som mål, da kan vi nok også delta i mye som bare er menneskelig glede. Det kan være gårdbrukerens glede over en rik innhøsting, eller foreldrenes fryd over at et velskapt barn er født, osv. Når det altså går vår neste godt, enten det gjelder legeme, eiendom, omtale, eller annet som tilhører ham. For alt dette er jo Guds gaver, som han gleder menneskenes hjerter med (Apg 14: 17). Ja, vi bør glede oss med vår neste som om det gode hadde skjedd med oss selv. Riktignok ser vi mange misbruke Guds gaver. Likevel er de i seg selv gode. Derfor bør vi ikke surmulende fordømme

dem som får gavene. Dette er noe Kristi forbilde lærer oss. Men hender det derimot noe vondt med vår neste, med hans legeme, eiendom, omtale eller annet, da bør vi på den andre siden delta i sorgen, som om det hadde rammet oss selv. Dette ligger i ordene: "gråt med dem som gråter!" Hovedsaken er altså hele veien: "Du skal elske din neste som deg selv!"

Men å, for en falskhet som bor i det falne menneskehjertet akkurat her! Å "gråte med dem som gråter" kan nok en naturlig og medmenneskelig medlidenhet prestere. På samme måte kan vi nok også glede oss når noe har lyktes for en riktig kjær venn - hvis vi selv har opplevd det samme, eller noen ennå større lykke! Men kan vi glede oss utelukkende over noe en annen har oppnådd? Når noen som vi ikke har noe spesielt vennskap til, men likevel er vår neste, et dyrekjøpt menneske, får oppleve noe stort, en gave, en ære eller utmerkelse som vi ikke har -? Når det altså går på å ganske enkelt glede seg på grunn av at vår neste er lykkelig, som teksten egentlig går på. Da kan det vel ofte bli så som så med denne gleden vår? Ja, da kan det vel dessverre også skje at vi kjenner på noe ganske annet; en viss sorg i hjertet vårt, bare på grunn av vår nestes glede og lykke.

Å, hva er nå dette for en sorg? Er det ikke selve den svarte misunnelsen - dette mest markerte motstykket til å elske sin neste som seg selv? For hvis du elsket din neste som deg selv, da skulle jo hans lykke bare være din glede, etter apostelens ord: "Om ett lem blir æret, gleder alle lemmene seg sammen med det". Hver enkelt som tror han er både god og from, må prøve seg på akkurat dette innfor Guds øyne! Men så må heller ikke hver enkelt kristen som kjenner på denne synden i seg, miste motet. Vi må igjen se hva Kristus har utslettet med sitt blod, og bare be Gud om hans Ånds gave; denne guddommelige kjærligheten som gjør at vi da virkelig elsker vår neste og "gleder oss med dem som gleder seg, og gråter med dem som gråter".